

SPOJ NÁS V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY

Nezajištěnost

Prázdniny vždy strašně letí, už jsme za polovinou prvního prázdninového měsíce. Pojdme se vrátit na jejich začátek. O první červencové neděli jsme četli evangelium zkraje desáté kapitoly Lukáše, podobný text nalezneme i o kapitolu dříve. Ježíš vysílá učedníky na zkušenou, na „praxi“, ze které se po nějakém čase vrátili. Je zajímavé, jaké jim dává instrukce. Řekne jim, co mají dělat, říkat a jak se chovat v domech, do kterých je pozvou. Ale ještě předtím jim jasně vysvětluje, co dělat nemají a na co se nemají spoléhat. Nemají nosit měšec, mošnu ani opánky, nemají si vybírat lepší bydlení než jaké je jim nabídnuto na začátku. Tedy žádné zajištění, žádný finanční polštář – žádná jistota? Ježíš dobře

věděl, proč jim to říká na začátku všech instrukcí, proč takový důraz na onu *nezajištěnost*!

Když se nebudu vláčet s množstvím majetku, budu totiž *pohyblivější*. Menší loď rychleji změní směr než velký parník. Když bude potřeba, snadněji se zvednu a půjdu dál. To je princip všech cest, na které se teď o prázdninách vydáváme. Vzdávám se domácí zajištěnosti, abych na dovolené mohl být obohacen něčím jiným a novým, co bych normálně neměl ve svém dosahu.

Budu i *odvážnější*. Když na vandru potkám potok, rychleji se odhodlám k jeho přeskočení pokud budu mít lehký batůžek, než když se budu vláčet s těžkou krosnou.

Méně zajištění vede navíc k větší *tvořivosti*. Vzpomínám na jeden cyklovýlet, při kterém kamarád brnknul přehazovačkou o kámen, a ta se utrhla. Bezládná přehazka se houpala na řetězu a dřela o zem. Bylo nutné ji nějak připevnit, aby se z kola stalo alespoň odrážedlo a my mohli nouzově dojet zpátky. Žádné servisní vybavení ani obyčejný provázek jsme s sebou neměli, museli jsme vymyslet řešení s pomocí toho, co jsme vezli s sebou. Nakonec jsme přehazovačku připevnili k rámu kola svým světlem, které mělo pružnou gumovou objímku, kterou jsme stáhli k sobě přehazovačku i s rámem kola. Nikdy předtím bych si netipnul, že je možné přidělat přehazovačku světlem!

A konečně když se nemohu tolik spoléhat na své zázemí a vybavu, mám mnohem více prostoru pro to, abych se *spoléhal na Hospodina* a hledal u něho pomoc a světlo pro další cestu. Více důvěřuji jeho prozřetelnosti. Mám čas na sdílení se s nebeskou Matkou a život z Úmluvy lásky je pro mě přirozenější.

Odpovídá to i vizi papeže Františka, který řekl, že církev by měla být

jako *polní nemocnice*. Ta poskytuje péči přímo na místě, kde je to potřeba. Není v ní nic zbytečné navíc, ale má potřebné vybavení k úkolům, které jsou nutné na onom místě. Není jako zděná nemocnice, která čeká, až pacient přijde do ní, ale sama putuje do míst, kde ji potřebují.

Tato nezajištěnost mě disponuje k tomu, abych mohl co nejlépe naplňovat ideál P. Kentenicha: *“Ucho na srdci Božím, ruku na tepu doby”*, který byl výchozím bodem i pro loňský Řijnový týden. Svoji rukou mám neustále hmatat po tom, co se kolem mě děje, neustále pevně vnímat svět, ve kterém žiji. Snažit se zachytit, kde v něm klokotá život. Když prvořadým úkolem pro moje ruce bude starost o můj dům, auto nebo další vybavu, tak už ve své dlani nemám místo pro svět kolem sebe... Ano, máme být dobrými hospodáři a starat se o to, co jsme zdědili po předcích, zvelebovat to a vytvářet nové krásné věci, ale pokud si tuto péči dám jako svůj hlavní cíl, tak moje dlaně nebudou zvládat něco dalšího. Jde o priority, o nastavení srdce. Mohu se starat o velké majetky, a přesto být otevřený světu kolem. Anebo se

mohu starat jen o málo, ale ve svém nitru tomu dám tak vysokou prioritu, že okolní dění už bude nad moje rozlišovací schopnosti.

Pokud se nebudu starat jen o to svoje a zvládnu vnímat i okolí, budu otevřenější i ke světu mimo náš prostor a čas, ke světu duchovnímu - k našemu Pánu. Když budu schopný přiložit svoji dlaň na svět kolem, je dost možné, že se odhodlám i svoje ucho pevně přitisknout k Božímu srdci a vnímat jeho tlukot. To je úkol dost obtížný, protože dobře vím anebo tuším, že ten Boží tep mě bude často ukazovat cestu, která bude tou obtížnější, že mě bude vyvádět z pohody a bude mě ponoukat k pohybu, odvážným rozhodnutím i vytrvalostí, abych tato rozhodnutí naplňoval.

Vybavuje se mi příklad João Luize Pozzobona, který viděl, jaké plody a požehnání přinesla příprava na vyhlášení dogmatu o nanebevzetí Panny Marie, která v brazilské Santa Maria měla podobu putování obrazu Panny Marie po rodinách. Jakoby svojí rukou vnímal potřebu lidí, kteří ve svých domech prožívali mnohá trápení. A ve svém uchu slyšel tlukot Božího srdce, který říkal, že by bylo dobré putování MTA po

rodinách neukončit v říjnu 1950, jak bylo původně v plánu. A tak nabízí Panně Marii každý den dvě hodiny pro tento způsob apoštolátu a později ještě více. Neváhá si stát za svým, když mu nabízejí, aby putoval s jiným obrazem, ale dál přináší MTA do domů, kde potřebují přítomnost Matky Boží...

Když nebudu lpět tolik na tom hmotném, budu vnímavější pro lidi kolem i pro Boha. Stane se z toho takový dokonalý koloběh, který je moc pěkně popsán v textu mše svaté, pokud kněz použije eucharistickou modlitbu s názvem Ježíš je cesta k Otci. Tam se po proměňování modlí: „A když máme účast na tomto tajemství, prosíme tě, všemohoucí Otče: Oživuj nás svým Duchem, ať se podobáme tvému Synu. Upevni pouto našeho společenství s papežem Františkem, s biskupem (zde se doplní jméno místního diecézního biskupa) a ostatními biskupy, s kněžími, jáhny a celým svým lidem. Dej, aby věřící uměli poznávat ve světle víry znamení času a ochotně dávali své síly do služeb evangelia. Nauč nás vnímat potřeby lidí: ať sdílíme jejich smutek i úzkost, radost i naději, ukazujeme jim cestu k spáse a

jdeme společně s nimi do tvého království.“ Jde tedy o putování, které má stejný začátek i cíl. Vychází od Boha, vede skrze církev ke všem lidem okolo nás a společně s nimi zpět do Boží náruče. Tato slova, která mají svůj původ v dokumentech II. vatikánského koncilu nádherně ukazují, jak spolu souvisí vztah k Bohu a k lidem kolem nás. A tento pohyb podle mě není možný, pokud mojí hlavní starostí bude péče o majetek...

Nakonec zážitek z jednoho rozhovoru s člověkem, který nebyl praktikujícím křesťanem. Mluvili jsme o kněžích a on se docela rozpovídal o tom, čeho si na kněžích váží i co ho štve. Nakonec prohlásil, že ví, že kněží jsou také jen omylní lidé a že by jim byl schopen mnohé odpustit. Že by odpustil, pokud by nebyl organizačně schopný nebo se neuměl pohybovat v problematice oprav památek. Že by knězi odpustil, kdyby si začal nezřízeně s alkoholem, a pak se chtěl napravit. Že by odpustil, kdyby spáchal hřích s ženou. Ale jedno že by nedovedl odpustit a to, kdyby byl na prachy. Jasně že jsem nemohl úplně souhlasit s tím, že by

ty předchozí hříchy byly zanedbatelné, ale stejně jsem musel o jeho slovech přemýšlet a postupně jsem rozuměl čím dál více, co jimi chtěl říct. Pochopil jsem, proč právě na toto položil takový důraz.

Kdyby naší prvotní starostí byla péče o peníze nebo majetek, tak s námi lidé ani Hospodin těžko pohnou. Pokud v mém srdci tato starost nebude na prvním místě, tak přes všechny své chyby mohu být schopen přiložit ucho na Boží srdce a zároveň rukou vnímat tep doby. A tak celou svojí bytostí tyto dva tepy propojovat. Být mostem, který spojuje nebe se zemí!

Zkusme si proto najít nějakou prázdninovou chvíli ticha a v klidu se zamyslet nad tím, co je mojí hlavní starostí, čemu věnuji nejvíce času a co stále řeším. Jestli mi ta hlavní starost dovoluje přiložit ucho i ruku na ta místa, kde uslyším nebo ucítím, jak tepe srdce... A jestli se snažím dělat něco pro to, aby oba tepy byly v čím dál větším souladu...

Karel Adamec

Vydává Schönstattske hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku Spoj nás v úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz